4
26282

MAX HEINDEL

VEDEREA SPIRITUALĂ
ŞI
LUMILE SPIRITUALE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ

CARTEA No. 3

EDITURA „RAM"
COMUNA ANINOASA — OF. BIBEŞTI, JUD. GORJ
1938

CELE ŞAPTE LUMI

[313837]

Lumea lui Dumnezeu		**Dumnezeu** — 7 Regiuni			
Lumea Spiritelor Virgine		Această lume cuprinde 7 Regiuni şi este sediul spiritelor virgine, de când ele au fost diferenţiate în Dumnezeu înaintea pelerinajului lor prin materie		Vehiculele omului	
Lumea Spiritului Divin		Această lume cuprinde 7 Regiuni şi este sediul cel mai înalt de influenţă spirituală în om.		Spirit divin	Ego (Ful)
Lumea Spiritului Vital		Cuprinde 7 Regiuni şi este sediul celui al doilea aspect al spiritului triplu din om.		Spirit vital	
Lumea gândirei	Regiunea Gândirei Abstracte	7	Regiune ce conţine ideia-germen a formei în minerale, plante, animale şi om.	Spirit Uman	
		6	Regiune ce conţine ideia-germen a vieţei în minerale, plante, animale şi om.		
		5	Regiune ce conţine ideia-germen a dorinţei în minerale, plante, animale şi om.		
	Regiunea Gândirei Concrete	4	Conţine forţele arhetipale şi intelectul uman. Ea este punctul focal prin care spiritul se reflectă în mat.	Intelect	Legătura dintre:
		3	Regiunea: arhetipurilor dorinţelor şi emoţiunilor.		
		2	Regiunea: arhetipurilor vitalităţei universale		
		1	Regiunea: arhetipurilor formei		
Lumea Dorinţei		7	Regiunea: Puterea Sufletului. — Atracţiunea	Corpul dorinţelor	Personalitatea
		6	Regiunea: Lumina Sufletului.		
		5	Regiunea: Viaţa Suflet.		
		4	Regiunea: Sentimentelor — interes, indiferenţă		
		3	Regiunea: Dorinţei — Repulsiunea		
		2	Regiunea: Impresionabilităţei		
		1	Regiunea: Pasiunilor şi dorinţelor josnice		
Lumea fizică	Regiunea Eterică	7	Regiunea: Eterul reflector, memoria naturei	Corp vital	
		6	Regiunea: Eterul lumină, percepţiune senzorială		
		5	Regiunea: Eterul vital, reproducţiunea		
		4	Regiunea: Eterul chimic, asimilaţiunea şi eliminarea		
	Regiunea Chimică	3	Regiunea: Gazelor	Corp Fizic	
		2	Regiunea: Lichidelor		

1
H 44

5. 7. 1939

Vederea Spirituală şi Lumile Spirituale

Am văzut în Cartea I, că singura teorie a vieţii, care poartă farul raţiunei, este teoria că Ego-ul uman e nemuritor, că viaţa pe pământ e o şcoală şi că Ego-ul se reîntoarce la şcoala aceasta, viaţă după viaţă, pentru a-şi învăţa lecţiile sub cele două legi gemene ale naturii: legea Consecinţei şi legea Renaşterei, progresând în chipul acesta cu statornicie către ţinta Perfecţiunei.

Soluţiunea precedentă a enigmei vieţii suscită în mod firesc întrebarea: dacă acei pe cari îi numim morţi sunt într'adevăr vii, atunci unde sunt şi pentruce nu-i vedem? Am răspuns la această întrebare în Cartea II unde s'a arătat în mod inductiv, deductiv şi prin mărturie directă incontestabilă, că împrejurul nostru există o lume invizibilă locuită de aşa zişii morţi, cari vieţuiesc în deplină posesiune a tuturor facultăţilor lor, şi că singurul motiv pentru care nu-i zărim în mod obicinuit este din pricină că ne lipseşte simţul trebuitor. Orbul nu poate observa lumina şi culoarea, fiindcă îi lipseşte vederea fizică. Pentru Lumile spirituale suntem orbi fiindcă ne lipseşte vederea spirituală. Toţi au acest „al şaselea" simţ în stare latentă şi poate fi deşteptat în toţi fără excepţie prin metode convenabile, dupe cum se arată în Cartea XI.

In cartea prezentă vom cerceta Lumile interioare şi vom da o idee generală de cum cunoaşte clairvoiantul Lumile invizibile şi vom arăta întinderea şi limitele clairvoianţei.

29971
80
St

2358/80

„Clairvoiant“ (clervoiant, clarvăzător) este numele dat celor ce văd obiecte invizibile omenirei obicinuite. Numele înseamnă simplu „cel care vede clar, limpede“, şi, contrariu ideei acceptate în general, există diferite *feluri* de clairvoianţi. Unii sunt ca un prisonier îndărătul unei ferestre cu zăbrele, care poate vedea orice lucru din cuprinsul câmpului său de vedere limitat şi după cum se întâmplă ca fereastra să dea spre curtea îngustă a închisoarei sau spre o mare întindere de loc, tot aşa va întinde şi vederea lui. Iar dacă vederea îi este împiedecată de un oblon pe care nu-l poate controla, care se deschide şi se închide independent de voinţa lui, vom înţelege atunci că observarea lui e de mică valoare pentru el sau pentru alţii. Unii clairvoianţi sunt ca prisonierul acesta. Când se desface oblonul văd tot ceeace se întâmplă în acea parte a lumii interioare pe care au norocul s'o vadă într'un moment şi la un loc dat. Ei nu se pot feri să nu vadă, fie că vedenia le place sau nu; trebue să îndure până dispare dela sine. Atari oameni sunt numiţi clairvoianţi involuntari negativi.

Alţii încă, deşi mărginiţi în întinderea vedeniei lor, au controlul oblonului, pe care îl deschid şi îl închid după voe, văzând orice se arată în zare. Deasemeni şi ei sunt negativi, dar pot vedea „după voe“ şi sunt numiţi clairvoianţi voluntari.

Apoi alţii iarăşi au o facultate care se poate asemăna cu starea unui prisonier a cărui închisoare este de sticlă aşezată pe un deal şi prevăzută cu telescoape de cea mai mare importanţă, astupate de obturatoare de o astfel de construcţie că se deschid de îndată ce se uită la ele şi se închid imediat ce se întoarce în altă parte. Astfel are perfect control asupra vedeniei lui, putând să vadă sau nu

şi să-şi îndrepte privirea spre orice subiect pe care doreşte să-l cerceteze; este deci un clairvoiant voluntar *instruit*.

Există apoi un stagiu mai înalt, unde uşile închisorii sunt deschise şi omul poate să părăsească corpul dens după voe, să meargă în lumile invizibile şi să cerceteze înde-aproape lucrurile despre care doreşte să ştie, pe care ultima clasă menţionată le-ar putea vedea numai dela distanţă. Natural, a părăsi corpul dens după voe este metoda ideală — atunci omul nu e numai clairvoiant, este cetăţean a două sau mai multe lumi. Acest stadiu în general nu este atins de un simplu investigator, ci de acei cari şi-au închinat cu desăvârşire vieţile lor serviciului omenirei. Atunci se cheamă: „*Ajutor Invizibil*", şi lucrează sub călăuzirea marilor Conducători ai Omenirei — Fraţii noştri Mai Mari.

Mulţi oameni fac greşala de-a fi neîncrezători în existenţa lumilor suprasensibile, iar alţii merg către cealaltă extremă — când au devenit convinşi de adevărul lumii invizibile, şi cred că atunci când cineva poate „vedea" în mod clairvoiant, tot adevărul s'a arătat vedeniei lui şi el deodată „cunoaşte tot" despre acele lumi superioare.

Aceasta este o mare greşală — falsitatea unei atare idei se pricepe uşor prin comparaţie cu afacerile de toate zilele. Un om care s'a născut orb şi deodată s'a făcut să vadă, dintr'odată „cunoaşte tot" despre orice lucru în lumea fizică? Deloc. Ştim că, chiar aceia dintre noi cari am păstrat vederea întreagă toată viaţa noastră, suntem departe de-a avea o cunoaştere universală a lucrurilor dimprejurul nostru. Aplicând o astfel de presupunere lumilor interioare se violează logica şi analogia. De fapt, niciun clairvoiant, oricât ar fi de perfect, nu

are o cunoaştere a tuturor lucrurilor de acolo, *ci ştie numai ceeace a cercetat.* Orbul care a obţinut vederea trebue să se deprindă a-şi intrebuinţa ochii să măsoare depărtarea, etc., cum face copilul; tot aşa şi clairvoiantul, trebue să fie instruit înainte ca facultatea lui să devie valabilă, şi acesta e cazul în mod invariabil că, cu cât unii oameni devin mai meşteri, cu atât sunt mai modeşti în afirmaţiunile lor şi mai voitori să îngăduie versiunile altora, ştiind cât de mult rămâne necunoscut şi pricepând cât de puţin din multele laturi ale unui subiect poate acoperi învestigatorul singur.

In afară de aceasta, în Lumea Fizică, formele sunt stabile şi nu se schimbă uşor; dar în lumile interioare toate lucrurile se află în cea mai intensă mişcare. Formele se schimbă într'aşa fel şi cu aşa facilitate că sunt doar obscur reprezentate în basmele noastre. Mirarea nu este că clairvoianţii involuntari sau neinstruiţi amestecă adesea, în mod înstristător, lucrurile; ci mai curând că ei nu văd niciodată ceva just. Instrucţia consistă în a învăţa pe neofit cum *să privească dincolo de formă* care este evanescentă şi iluzorie *faţă de viaţa* care este aceiaşi, nu interesează ce „formă“ poate lua. Căci numai când „viaţa“ poate fi văzută, numai atunci este siguranţă contra iluziei.

Inainte de a proceda la cercetarea lumilor nevăzute, trebue mai întâi să expunem concepţia Rosicruciană a Lumei Fizice, întru cât diferă oarecum vederile acceptate în general.

Regiunea Chimică a Lumei Fizice.

In viaţa de toate zilele distingem solide, lichide şi gazoase. Acestea sunt grupate de ştiinţă în circa şaptezeci elemente anorganice, ca hidrogen, nitro-

gen, oxigen şi carbon. Toate *Formele* sunt clădite din aceste elemente.

Discernem deasemeni patru regnuri: mineral, vegetal, animal şi uman, dar această distincţie se referă la patru valuri de spirite în evoluţie, în stări diferite de desvoltare, manifestând ca *Viaţă*, care mulează elementele chimice în *Formele* nenumărate ce le vedem în jurul nostru.

Acest împătrit val de viaţă este mai mult sau mai ferm împregnat în formele pe care le-a construit, conform stadiului de desvoltare atins de diferitele valuri de spirite.

Spiritele care alcătuiesc Valul de Viaţă Mineral sunt atât de slabe şi pentru aceasta atât de strâns unite cu materia ce înfăptuesc sub formă de cristale anorganice, încât par nedespărţite de ea. Acest val de viaţă este cunoscut ca forţă chimică.

Spiritele şi Valul de Viaţă al Plantelor asimilează elementele chimice cristalizate şi modifică cristalele în cristaloide, când îşi construesc corpurile mai complexe.

Aceste forme ale plantelor, când sunt luate la rândul lor de Valul de Viaţă Animal şi Uman, se grupează ca celule şi organe care compun în mod colectiv vehiculele cele mai complicate ale celor două regnuri superioare.

Pe când cele trei valuri de viaţă mai evoluate lucrează cu materia chimică, viaţa minerală împregnată aci devine inertă, sau, în oarecare sens, moare; dar din moment ce viaţa plantelor, viaţa animală sau viaţa umană a plecat din *formă*, căreia atunci în zicem „moartă“, viaţa minerală nativă din materia chimică este imediat mai liberă să se afirme şi să se manifeste ca forţe chimice care desintegrează forma în constituantele sale originale.

Unii oameni de ştiinţă atribuiesc simţire mineralelor, plantelor „moarte“ şi ţesutului animal „mort“. Observaţiunile ştiinţei sunt corecte, dar este un termen nepotrivit de-a numi aceasta *„simţire“*, care este doar un *răspuns la impulsiunile* vieţei minerale ce însufleţeşte forma când nu este apropriată uzului unuia din valurile de viaţă mai superioare. Valul de viaţă mineral, întrupat în ţesutul pe care experimentatorii ştiinţifici îl întrebuinţează, înregistrează doar o impresie; este incapabil de adevărată simţire, ca de pildă plăcerea şi durerea. Acestea sunt calităţi sufleteşti şi afirmă o conştiinţă „interioară“ capabilă de a „preface“ impresiile primite. Aceasta este până acum dincolo de atribuţia vieţei minerale, şi deaceia toate formele *ca acestea* sunt tot atât de lipsite de simţire ca şi elementele chimice din care sunt compuse. Ştiinţa recunoaşte aceasta când declară că nu există simţire într'un deget rănit; dar inconsistent trimite sensaţia de durere creerului. Invăţatul ocult susţine că *toate formele*, creer, carne sau os, sunt deopotrivă lipsite de sensibilitate, fiindcă *sensibilitatea este un proces al vieţii,* nici inerent solidelor, lichidelor sau gazoaselor, nici dobândit de ele în timpul când s'a apropriat valurilor de viaţă în evoluţie, spre a furniza substanţa pentru diferitele forme prin care se exprimă aceste valuri de viaţă în Lumea Fizică densă şi vizibilă.

Astfel, dacă omul n'ar poseda mai mult decât corpul dens, el ar fi tot atât de neputincios să manifeste viaţa, pe cât sunt substanţele chimice din care este compus corpul, iar dacă ar fi numai această lume fizică *vizibilă*, niciodată n'ar exista alte forme de cât cristalele inerte. Plante, animale şi om ar fi fost câştiguri imposibile în natură.

Regiunea Etherică a Lumei Fizice.

Rosicrucienii, în armonie cu celelalte şcoale occulte, împart fiecare lume în şapte „regiuni“ sau stări ale materiei. Lumea noastră vizibilă cuprinde numai trei atare regiuni, adică a: Solidelor, Lichidelor şi Gazoaselor. Etherul invizibil ocupă pe celelalte patru regiuni, şi cu investigaţia acestui înpătrit ether începe cercetarea ştiinţei occulte.

Aceste patru stări ale etherului sunt numite Regiunea Etherică. Etherul este mediul prin care energia solară curge în corpurile dense: al plantei, animalului şi omului, şi astfel formează o bază pentru manifestarea vieţii şi vitalităţii. Numele şi funcţiunile specifice ale acestor patru stări ale etherului, socotind de jos în sus, sunt:

1) Etherul Chimic este mediul de manifestare pentru forţele chimice, care cauzează formarea cristalelor, manifestând iubirile şi urile atomilor, „afinitatea electivă“ spusă de Goethe, după care alcoolul şi apa se amestecă imediat, dar uleiul şi apa se opun la amestec. Alte forţe se manifestă în acest ether spre a promova asimilaţia, creşterea şi eliminarea după cum se vede în regnurile superioare: al plantelor, animalului şi omului. Singur etherul chimic este activ în elementele chimice minerale în starea lor nativă.

2) Etherul Vital — Un peşte poate să trăiască şi să se mişte în apă, dar animalul şi omul, nu. Ei trăiesc în aer, unde peştele se sufocă. Astfel fiecare regn al naturii este mediul de manifestare pentru inteligenţele de diverse constituţii, în deosebite stadii de desvoltare şi având diferite misiuni în economia naturii. Pe când forţele ce operează în etherul chimic sunt însărcinate doar cu menţinerea

formei separate, etherul vital este terenul propice forţelor folositoare, care au ca obiect perpetuarea speciei sau rasei. Este astfel activ în plante, animal şi om,

3) Etherul Lumină este mediul de manifestare al forţelor care produc căldura, mişcarea şi circulaţia sângelui în animal şi om şi a sevei la plante. Prin el clorofila verde se depozitează în frunze, şi astfel iau culoarea florile, animalul şi omul. Este calea de intrare pentru forţa solară care constueşte ochiul şi este calea vederei. Forţele în acest ether operează numai parţial în plante, pe deplin în animai şi om.

4) Etherul Reflector este substanţa celei mai superioare regiuni a Lumei Fizice, şi imaginile sau înregistrările a tot ce este sau a fost vreodată în Lumea Fizică pot fi aflate aici. De aceia spunem că el conţine „memoria naturii". Aici ideia arhitectului pentru clădire, de care am vorbit în Cartea II, se restabileşte oricând, fie eă este mort suu viu. Dar etherul Reflector îşi merită numele pe mai multe căi, căci imaginile aflate aci, deşi reproduc obiecte găsite în Lumea Fizică, sunt totuşi doar reflecţiuni de imagini dintr'o lume mult mai superioară, unde înregistrările sunt permanente, mult mai clare şi mai definite. Inregistrarea în etherul reflector e citită numai de clairvoianţi involuntari şi psichometrişti, cari n'au nicio alegere, cu toate că pot să fi auzit chiar de existenţa înregistrărilor superioare. Uneori şi elevul ocultist citeşte înregistrarea în etherul reflector când de prima dată porneşte să cerceteze domeniile invizibile, dar e instruit în privinţa întinderei acestui reflector şi să nu se amăgească crezând ca acesta este perfecţiunea ultimă, căci o să înveţe la timp să întrebuinţeze înregistrările superioare.

Acest ether este unul din cele mai importante domenii în natură; este calea de intrare prin care Ego-ul manipulează creerul şi sistemul nervos şi îşi controlează corpul dens; şi în etherul reflector Ego-ul din om îşi înregistrează experienţele, pe care le numim memorie.

Ştiinţa învaţa că deopotrivă în solidul cel mai dens şi în cazul cel mai rarefiat, nici doi atomi nu se ating, ci toţi plutesc, ca să zicem aşa într'o mare de ether. Aceasta este adevărat, dar e numai parte din povestire; dacă aceasta ar fi totul, ar fi cu neputinţă de explicat în mod logic diferenţa dintre cele patru regnuri.

Ştim că pentru a funcţiona în lumea vizibilă e necesar să avem un corp dens. Fără un astfel de corp am fi „fantome“ invizibile celorlalte făpturi fizice.

Tot aşa este şi despre celelalte lumi. Ca să funcţionăm în ele sau să exprimăm calităţile lor particulare, trebue mai întâi să avem un vehicul făcut din materialurile lor; şi după cum este necesar să avem un corp dens înainte de-a putea acţiona în Lumea Fizică, tot aşa trebuie să avem un corp vital înainte de a putea arăta viaţa, de-a asimila a creşte, a propaga. Valul de viaţă mineral întrupat în prezent în materia Regiunei Chimice, nu are nici un corp vital separat. Planta, animalul şi omul au corpuri vitale, dar sunt tot atât de deosebit construite, precum sunt şi respectivele lor corpuri dense, variind în raport cu calitatea, cantitatea şi organizarea materiei lor etherice componente.

Totuşi, posesia unui corp dens şi a unui corp vital nu e deajuns pentru a te dumiri asupra tuturor faptelor vieţii. Dacă în natură nu ar mai exista alte regnuri, corpurile animale şi umane care se

mişcă ar fi imposibilităţi; şi chiar dacă aşa ceva a fost creat, având *puterea* de a se mişca, imboldul la mişcare şi acţiune ar lipsi. Invăţatul oculit găseşte că acţiunea îşi are începutul în

Lumea Dorinţei.

Ca şi în Lumea Fizică, acest domeniu al naturii se compune deasemeni din şapte regiuni care împart materia în raport cu densitatea relativă şi cu alte calităţi.

Când vorbim despte materie aici, este ceva foarte diferit de aceia a Lumei Fizice. Diferenţa este foarte greu de descris, din pricină că toţi termenii noştri se referă la lumea simţurilor, iar cel mai bun lucru ce putem face este să dăm o slabă ideie despre ceeace este sau nu asemănător.

In primul loc, deşi materia dorinţei este cu un grad mai puţin densă decât materia fizică, aceasta nu e câtuşi de puţin o materie „mai fină". Este adevărat că atomul ultim al tuturor formelor fizice este acelaşi; că muntele, liliacul, şoarecele şi omul toţi sunt construiţi din acelaşi fel de atomi; mai mult încă nu putem spune, că şoarecele este un grad al muntelui „mai fin". O similară deosebire e intrupată în afirmaţia densităţii relative a celor două feluri de materie, care face ca una să fie supusă legilor inoperante în cealălaltă.

Materia dorinţei se caracterizează în special prin uşurinţa cu care se mulează în forme diferite — capabilă de schimbare dintr'o formă într'alta. Plasticitate este un nume prea sărac pentru calitatea aceasta; dealtminteri, materia dorinţei este şi o întrupare de lumină şi culoare; de atare luminozitate, atare scânteere, nuanţe iridescente cum pro-

duc culorile noastre cele mai strălucitoare şi apunerile cele mai glorioase de soare, par triste şi moarte în comparaţie. Această luminozitate orbitoare a făcut pe alchimiştii evului mediu să o numească „astrală“, „stelară“, deşi n'are nimic de-aface cu astrele. O slabă concepţie despre asemănarea ei se poate obţine, luând o cochilie şi observând jocul schimbător de culori când o mişcăm încoace încolo, în lumina soarelui.

Pentru a obţine o înţelegere raţională a Lumei Dorinţei, trebue să pricepem că ea este Lumea simţirei, a dorinţei, a vrerilor şi a emoţiunilor. Dupăcum oasele, sângele şi carnea noastră sunt formate din materie chimică, tot aşa dorinţele şi emoţiunile noastre sunt formate din materia lumei dorinţei; şi dupăcum corpurile noastre dense sunt supuse gravitaţiunei şi altor legi fizice, tot aşa şi dorinţele noastre, etc., sunt dominate de Atracţiune şi Repulsiune, cele două mari forţe în Lumea Dorinţei.

Repulsiunea este forţa predominantă în cele trei regiuni mai inferioare sau mai dense. Atracţiunea guvernează singură în cele trei regiuni superioare unde materia este foarte rară; dar şi ea e prezentă în oarecare grad în cele trei regiuni inferioare, unde se opune forţele Repulsiunei.

Regiunea centrală este regiunea „Sentimentelor“. Aici „*Inţelesul în*“ sau „*Indiferenţa la*“ un obiect sau o idee, înfluenţează balanţa în favoarea uneia sau alteia din cele două forţe, atracţiunea sau repulsiunea, în modul acesta mână obiectul sau ideia, care a suscitat sentimentul, spre cele trei regiuni superioare ori spre cele trei inferioare sau, dupăcum e cazul, îl expulzează din vieţile noastre. O ilustraţiune va arăta principiul şi va arăta cum aceste

„sentimente gemene“ sunt rezorturile principale care mişcă lumea cu ajutorul „forţelor gemene“.

Şi animalele şi omul au un corp al dorinţei şi sunt guvernate de sentimentele gemene şi de forţele gemene. O tigroaică în junglă va trece cu indiferenţă pe lângă o felie de pâine; dar va simţi interes pentru posesorul ei. Actul distructiv nu este sfârşitul şi ţinta, totuşi, ci numai un pas necesar către asimilaţie. Dacă descoperă altă bestie de pradă, având intenţii asupra aceiace consideră prada sa, o va face deasemenea să simtă interes. Dar în cazul acesta, sentimentul interesului va naşte forţa repulsiunei, şi dacă urmează o luptă, distrugerea adversarului ei va fi un sfârşit în sine. In cazul de mai sus şi în cazurile când dorinţele animale ale omului sunt factori, forţele gemene şi sentimentele gemene operează la fel; dar este o deosebire în compoziţia corpului dorinţei al omului şi al animalului.

Corpul dorinţei al unui animal este compus numai din materia celor patru regiuni inferioare ale Lumei Dorinţei. De aceia este incapabil să simtă ceva; ci animalul doreşte hrană, adăpost şi alte asemănătoare. Un sfânt va simţi cea mai amară remuşcare dacă a spus, din nebăgare de seamă, un cuvânt grăbit; tigroaica rămâne neturburată de vreun sens de rău, deşi ucide în fiecare zi. Motivul este că, corpul dorinţei al omului e compus din materia tuturor celor şapte regiuni ale Lumei Dorinţei, astfel că el este capabil de simţire într'un înţeles mai superior decât animalul. O altă ilustraţiune va limpezi acest punct.

Trei oameni merg pe drum. Văd un câine beteag, plin de bube, suferind în mod evident durere intensă şi înflămânzit.

Aceasta este prea evident la toţi trei; este măr-

turia simţurilor lor. Acum vine „sentimentul". Unul simte „indiferent" pentru animal şi trece înainte fără să se mai uite, lăsând câinele cu soarta lui. Nu tot aşa ceilalţi. Amândoi sunt interesaţi şi se opresc; dar acest sentiment de interes se manifestă în mod deosebit în cei doi oameni.

Interesul unuia este de natură simpatetică, ajutătoare, silindu-l să se îngrijească de bietul dobitoc, să se străduie a-i micşora durerea şi să-l redea sănătăţii. „Sentimentul" de „interes" a născut forţa de „atracţiune" în el.

Interesul celuilalt este de natură opusă. El vede numai un obiect desgustător, care îi ofensează simţul estetic, şi doreşte să se scape şi el şi lumea de-o astfel de pestilenţă, cât se poate de repede; înclină să omoare imediat dobitocul şi să-l îngroape. In el, „sentimentul" de interes a generat „forţa" distrugătoare: repulsiunea.

Astfel vedem că toată acţiunea sau înfrânarea dela acţiune (care e acţiune negativă) se datoreşt sentimentelor gemene: interesul, care provoacă forţele gemene, Atracţiunea şi Repulsiunea şi indiferenţa, care în mod simplu ne separă de obiectul sau ideia în contra căreia este îndreptată. Dacă interesul nostru într'un obiect sau idee generează repulsiunea, aceasta, natural, provoacă deasemeni să ne forţăm să-l expulzăm din vieţile noastre, dar după ilustraţiunile arătate, există o mare diferenţă între acţiunea forţei de repulsiune şi sentimentul de indiferenţă.

Astfel vedem că un corp dens format din substanţa inertă a Regiunei Chimice, însufleţit şi vitalizat de corpul vital compus din etherurile Regiunei Etherice, primeşte îndemnul la acţiune din corpul dorinţei, un îndemn pe care animalul îl urmează

în mod absolut, dar care la om este oprit de alt factor — raţiunea, care uneori îl face să acţioneze contrariu dorinţei. Dacă în natură n'ar mai exista alte domenii decât Lumea Fizică şi Lumea Dorinţei, acest factor ar fi non-existent. Am putea să avem minerale, plante şi animale, dar om, fiinţă cugetătoare, care judecă, ar fi o imposibilitate în natură.

Lumea Gândirei

trebuie să fie luată în considerare cu privire la om. Pentrucă din substanţa ei se formează mintea ca să acţioneze ca o frână asupra impulsiunilor corpului dorinţei, dictând acţiune contrară la îndemnul sentimentelor gemene, din pricina unei vederi mai largi, venită prin raţiune.

Lumea Gândirei consistă deasemeni din şapte regiuni, în care este clasificată materia după densitate şi calitate; în afară de aceasta, este împărţită în două secţiuni principale: „Regiunea gândirei concrete" şi „Regiunea gândirei abstracte".

In cele trei diviziuni inferioare ale Regiunei Gândirei Concrete sunt archetipurile a tot ce vedem în Lumea Fizică, ca mineral, plantă, animal şi om, ale continentelor, râurilor şi oceanelor; şi aici clarvăzătorul instruit, ale cărui facultăţi îi îngădue să atingă aceste înalte domenii, vede şi oceanul universal al vieţii curgătoare, în care sunt afundate toate formele, vede acelaşi impuls vital mişcându-se din formă în formă în cicluri ritmice, susţinând forma specializată de Ego-ul omului sau de spiritul-grup al animalului şi plantei.

Aceste Archetipuri nu sunt numai modele în sensul în care în general vorbim de modele, ca un lucru în miniatură, sau într'un material mai fin;

ele sunt archetipuri creative, mulând toate *Formele* vizibile aşa cum le vedem în lume în propria lor asemănare, sau mai bine zis asemănări, fiindcă adesea multe archetipuri lucrează împreună spre a forma anumite specii, fiecare archetip dând parte din el însuşi spre a construi forma cerută. Ele sunt aranjate şi îndreptate de „Forţele Archetipale“ care se află în diviziunea a patra. Mintea noastră este formată din substanţa celor patru diviziuni inferioare, îngăduind astfel omului să formeze gândiri şi să făurească imagini, pe care le poate după aceia reproduce în fier, piatră sau lemn, aşa că cu ajutorul minţii, ceeace obţine din lumea aceia, omul devine creator în lumea fizică, aşişderi forţelor archetipale.

Dar cine este acela care dirijează mintea, precum Forţele Archetipale călăuzesc operaţiile archetipurilor? Este Ego-ul, care îşi ia îmbrăcămintea sau podoaba din cele trei secţiuni superioare, care se numesc Regiunea Ideilor şi a Gândirei Abstracte.

Vedem astfel că omul este o fiinţă foarte complexă şi un cetăţean a trei lumi, de care este legat printr'un lanţ nesfărâmat de cinci vehicule, dându-i în chipul acesta o complectă conştiinţă trează, care îi îngăduie să vadă obiecte în spaţiu înafara sa, în contururi clare şi precise.

Animalul n'are spirit „individual“, ci nu aşa numit „spirit-grup“, care însufleţeşte pe toţi membrii unei specii. Animalele separate au trei corpuri — corp dens, vital şi al dorinţei — dar le lipseşte o verigă de lanţ: Intelectul. De obicei animalele nu cugetă, dar dupăcum „inducem“ electricitate într'o sârmă, apropiind-o de alta încărcată, tot aşa pe-o cale similară, prin contactul cu omul, o iluzie de gândire a fost „indusă“ în animalele domestice

mai superioare, cum este câinele, calul şi elefantul. Celelalte animale ascultă sugerarea (pe care o numim instinct) a Spiritului-Grup animal. Ele nu pot vedea obiecte în astfel de contururi clare cum le vede omul; în speciile inferioare conştiinţa animală se topeşte din ce, în ce, mai mult într'o internă „conştiinţă-portret", asemănând cu starea de vis a omului, cu deosebirea că chipurile lor nu se confundă, ci transmit în mod perfect animalului sugerările spiritului-grup.

Plantele au un corp dens şi un corp vital, de aceia ele nu pot nici să simtă nici să cugete. Sunt lipsite de corpul dorinţei şi al minţii şi prin urmare există un mai mare interval între plantă şi spiritul-grup al ei, decât între animal şi spiritul-grup al lui, de aceia conştiinţa plantelor este în mod corespunzător mai obscură, semănând cu starea noastră de somn fără vise.

Mineralul are numai un corp dens. Lui îi lipsesc trei verigi spre a se lega cu spiritul grup al lui. E prin urmare inert şi conştiinţa sa seamănă aceleia a corpului uman dens în starea de „transă", când spiritul uman, Ego-ul, a trecut în mod corespunzător dincolo de el.

In concluzie, să notăm că cele trei lumi în care vieţuim nu sunt separate de spaţiu. Ele sunt toate împrejurul nostru, ca lumina şi culoarea, împregnate în materia fizica; ca liniile de şlefuire la minerale. Dacă lăsăm un vas cu apă să îngheţe şi-l examinăm la microscop, vom vedea cristalele de ghiaţă despărţite unele de altele prin linii. Acestea erau prezente, deşi nevăzute în apă, ca linii ale forţei, invizibile pânăce o condiţiune propice le-a evidenţiat. Astfel o lume zace împregnată în cele ce-am spus mai sus, nevăzută de noi, până când nu furnizăm condiţiuni convenabile; dar când noi înşine am devenit capabili, Natura, care întotdeauna este gata să ne desvălue minunile sale, arată ardentă bucurie oricui, care ca un ajutător în evoluţie, obţine cetăţenia regatelor invizibile.

fine

9. VI. 1939. –

Dh

20 Cărţi de Max Heindel

Adevăruri vechi în vestmânt modern

No. 1. *„Enigma Vieţii şi a Morţii"*. Prezentând o soluţie care e şi ştiinţifică şi religioasă.

No. 2. *„Unde sunt morţii?"*.

No. 3. *„Vederea Spirituală şi Lumile Spirituale"*. Arătând că avem în stare latentă un „al şaselea simţ", precum şi ceea ce ni se deschide în faţă dacă îl cultivăm.

No. 4. *„Somn, Vise, Hipnotism, Mediumnitate şi Nebunie"*.

No. 5. *„Moartea şi Vieaţa în Purgatoriu"*. Descriind metoda morţii şi a purificării.

No. 6. *„Vieaţa şi Activitatea în Cer"*.

No. 7. *„Nasterea, un eveniment împătrit"*. Descriind pregătirile prenatale şi schimbările spirituale care inaugurează perioada creşterii fizice excesive până la 7 ani, pubertatea la 14 şi maturitatea la 21. Cunoaşterea acestora e absolut esenţială pentru îngrijirea *justă* a copiilor.

No 8. *„Ştiinţa Nutriţiei, a Sănătăţii şi a Tinereţii prelungite"*.

No. 9. *„Alegoriile Astronomice ale Bibliei"*.

No. 10. *„Astrologia; Intinderea şi Limitele ei"*. Arătând latura spirituală a astrologiei; cum permite celor ce o studiază să se ajute pe el şi pe alţii.

No. 11. *„Vederea şi Pătrunderea Spirituală"*. Dând o metodă de ajungere sigură şi hotărâtă.

No. 12. *„Parsifal"*. Renumita dramă muzicală şi mistică a lui Wagner, mină de inspiraţie şi devoţiune.

No. 13. *„Ingerii ca Factori în Evoluţie"*. Arătând rolul Ingerilor, Archangheliilor, Cheruvinilor, Seralimilor, etc., în Drama Vieţii.

No. 14. *„Lucifer, Ispititor sau Binefăcător?"*. Arătând originea şi misiunea suferinţei şi durerii.

No. 15. *„Misterul Golgotei şi Sângele Purificator"*. O explicare raţională care satisface şi capul şi inima.

No. 16. *„Steaua din Betleem, un Fapt Mistic"*.

No. 17. *„Misterul sfântului Graal"*. Calea mântuirii.

No. 18 *„Rugăciunea «Tatăl Nostru»"*. Arătând latura esoterică şi cum se aplică la constituţia septenară a omului.

No. 19. *„Forţa viitoare"*.

No. 20. *„Cooperarea şi Rasa viitoare"*.

29977
50

DE ACELAŞ AUTOR

COSMO-CONCEPTION
THE MYSTICAL INTERPRETATION OF CHRISTMAS
THE MYSTICAL INTERPRETATION OF EASTER
THE MESSAGE OF THE STARS
ASTRO-DIAGNOSIS

[2,00 lei]

PREŢUL 10 LEI